

บทนำ

กรี๊ดดด~

เสียงกรี๊ดร้องดังลั่นสนามกีฬาของโรงเรียนมัธยมปลายเมฆอนต์
ทุกคนที่ได้ยินจึงแตกตื่นและพากันค้นหาที่มาของเสียงกันให้วุ่นวาย

"เฮ้ย นั่นอะไรนะ"

"ขึ้นไปยืนทำอะไบนั่นนั่นนะ บ้าไปแล้วหรือไง"

"ใครก็ได้ไปตามอาจารย์มาเร็ว"

เสียงโหวกเหวกโวยวายของนักเรียนจำนวนหนึ่งที่จับกลุ่มยืนแหงนหน้า
มองขึ้นไปยังชั้นดาดฟ้าของอาคารเรียนดังอื้ออึงผิดปกติ

"นั่นมันขี้มึนตรา เด็ก ม.ปลาย ปีสาม ห้อง F ไม่ใช่หรอ"

"ว้าย ไซ้หล่อนจริงๆ ด้วย หล่อนขึ้นไปทำอะไบนั่นนั่นนะ น่าหวาดเสียว
จะตาย"

"เฮ้ย มีน! อย่างนะมีน อย่าทำแบบนั้น"

"เป็นบ้าอะไรของเธอ ใจเย็นๆ นะ"

"ว้าย หล่อนเป็นบ้าอะไรเนี่ย ขี้มึน ลงมาคุยกันให้รู้เรื่อง"

เสียงปลอบโยนและหวานล่อมดังกระหึ่มไปทั่วบริเวณ อาจารย์

๗

piano

๘

หลายคนพากันวิ่งมายังกลุ่มนักเรียนที่เริ่มขยายวงกว้างขึ้น

ณ ดาดฟ้าของอาคารเรียนที่เกิดเหตุ นั้น เด็กสาว ม.ปลาย คนหนึ่ง กำลังร้องไห้เหมือนคนสิ้นหวัง เธอยืนอยู่บนขอบระเบียงของดาดฟ้า หมั่นเหม่ เหลือเกินที่จะพลัดตกตึกที่สูงลิบชันลงมาได้ตลอดเวลา

"เฟรย์! ใครก็ได้ไปตามเฟรย์มาทีสิ เร็ว!" เสียงหนึ่งตะโกนขึ้นเมื่อนี้ก็ได้

"ใช่ๆ ต้องไปตามเฟรย์" พุดจบ ชายหนุ่มท่าทางนุ่มน้อมก็รีบวิ่ง ออกจากกลุ่ม ผละไปอีกทางหนึ่ง

บริเวณหลังอาคารเก็บอุปกรณ์เก่าและชำรุด

"เคน! อย่ามานิสัยเสีย เอาขนมปังใส่ทูน่าคืนมาเดี๋ยวนี้ละ ฉันซื้อ มาให้เฟรย์ >O<" หญิงสาวแก้มป่อง ผมด้นหยักศกว่าเสียงดังใส่หน้า ชายหนุ่มที่ยื่นมือมาหยิบขนมปังทูน่าไปจากมือเธอ

"อย่างน่าลูกหว่า ฉันเห็นมีตั้งสองชิ้นอะ =()=" ชายหนุ่มเถียงอย่างไม่ยอมแพ้ สองมือก็รีบแกะถุงออก แต่ก่อนที่จะได้เอาเข้าปาก ลูกหว่าก็ โถมตัวเข้ามาเหมือนจะเอาคืน เคนได้ที่จิ้งจูงมือสูง ทำให้ลูกหว่ายิ่งทำ แก้มป่องอย่างชัดใจ กระโดดกระเด้งกระแ่งเพื่อจะเอาคืนมาให้ได้

"เคนนิสัยเสีย >_<"

"แน่จริงก็เอาให้ได้ดิ ยัยเตี้ยซิ้งก -p-"

"ไอ้บ้า แกว่าฉันเธอ >()<"

"แบร์ ยัยเตี้ยๆๆ" เคนชูมือที่ถือขนมปัง อีกมือที่ว่างก็ผลัดหัวลูกหว่า พลังหัวเราะอย่างสนุกสนาน

"กรี้ดดด~"

"ฮ่าๆๆ"

ปึง!

เสียงทุบโต๊ะดังสนั่นทำให้สองเสียงที่ตะโกนเถียงกันหยุดชะงักและ หันไปที่ต้นเสียงพร้อมๆ กัน

เบื้องหน้าของทั้งคู่ในตอนนี้เป็นหญิงสาวที่มีใบหน้าเรียวรูปไข่

ดวงตาคมกริบ หัวคิวขมวดแทบจะติดกันอย่างคนที่กำลังหงุดหงิด ริมฝีปาก
เรียบบางเผยอขึ้นช้าๆ

"ฉันจะนอน" เสียงเรียบๆ แต่แฝงไว้ซึ่งความเด็ดขาดดังขึ้น "เข้าใจมั๊ย"

"เอ่อ โทษที - -!"

"เฟรย์ TAT"

"- -^"

...เอ๊ะ เสียงอะไร

สายตาคมกริบที่ตัวมองคนทั้งสองค่อยๆ เลื่อนไปหยุดนิ่งอยู่ที่
หน้าประตู ประตูสัลมผัสทางหูเหมือนกับลวงรู้ถึงเสียงวิ้งหนักๆ ของใคร
คนหนึ่งที่กำลังจะมาทางที่คนทั้งสามอยู่

ตึกๆๆ

"แย้แล้วเฟรย์ มีนแย้แล้ว!"

หญิงสาวนัยน์ตาคมกริบขมวดคิ้วอย่างสงสัยก่อนจะค่อยๆ ลุกขึ้นยืน
หนังสือที่ถืออยู่ในมือถูกวางไว้ข้างตัว สองเท้าพาร่างสูงโปร่งราวร้อย
เจ็ดสิบเอ็ดเซ็นต์เดินมายังด้านหน้าของประตูพร้อมกับเคนและลูกหว่าที่
หยุดทะเลาะกันชั่วคราวและเดินมาสมทบกับเฟรย์

"แฮกๆๆ เฟรย์ มีน..." ชายหนุ่มท่าทางนุ่มน้อมเกะพียงกำพางเพื่อ
ทรงตัวไว้ไม่ให้ล้ม สูดลมหายใจเข้าออกแรงอย่างน่ากลัว

"เป็นอะไรแซมเปญ" เฟรย์ถามอย่างเริ่มสงสัย

"มีน มีนจะกระโดดตึก หล่อนจะคิดสั้น"

"หา!!!" เสียงของลูกหว่าร้องออกมาอย่างตกใจท่ามกลางสีหน้าอึ้งๆ
ของเคน

"บ้าเอ๊ย!" หญิงสาวนัยน์ตาคมพุดเสียงลอดโรฟันก่อนจะวิ่งผลุนผลัน
ออกไป

"อ้าว เฟรย์ รอฉันด้วย" ว่าแล้วทั้งเคน ลูกหว่า และผู้แจ้ขาวอย่าง
แซมเปญ ชายหนุ่มท่าทางนุ่มน้อมน่ารักก็วิ่งตามไปด้วยความเร็ว

"กรี๊ด อย่างนะมีน อย่าทำแบบนี้"

๕

piano

"ใครก็ได้ช่วยบอกครูที่ว่ามินตราเป็นอะไร" เสียงตะโกนดังแข็งแะไปทั่วบริเวณอย่างต่อเนื่อง และหญิงสาวที่ยืนอยู่บนขอบระเบียงดาดฟ้าของอาคารเรียนรวมสิบชั้นก็ทำท่ากಲ್ಲ่าๆ กಲ್ಲัวๆ ไม่กล้าที่จะกระโดดลงมาหรือแม้แต่จะกลับเข้าไป

"ถอยค่า ถอยหน่อย" เสียงของชายหนุ่มนามว่าแซมเปญดังแหวกวงล้อมของกลุ่มคนมุงเพื่อเปิดทางให้กับหญิงสาวรูปร่างสูงโปร่งที่เดินตามมาติดๆ ด้วยท่าที่ร้อนใจ

"ว้าย! นั่นเพรี่ยนี่นา" เสียงแปลกใจพุดกระซิบกระซาบ

"ไหนๆ อ๊ะ ไซ่เพรี่ยจริงๆ ด้วย"

"ไซ่เจ้าของฉายายัยหมาป่าแห่งเมซอนเต้ที่อยู่ ม.ปลาย ปีสาม ห้อง F หรือเปล่า"

"นั่นแหละเธอละ ตัวจริงสวยเนอะ ไม่เห็นจะโหดตรงไหน"

"ไซ่ๆ แล้วข่าลือที่ว่าเธอทั้งโหดทั้งเถื่อนอะ มันไซ่เรื่องจริงมั๊ย"

"ยิ่งกว่าเรื่องจริงซะอีก เพรี่ยนะสวยแต่โหดนะเธอ ฉันเคยเห็นเพรี่ยสอยนักเรียนชายโรงเรียนมัธยมปลายริเรียวซะสลบกลางอากาศเลยแหละแกมนายนั้นเป็นประธานชมรมคาราเต้ก็ด้วยนะ" อีกเสียงเสริมขึ้นมาอย่างออกรส

"จริงดิ ว้ายๆ เท่เนอะ >///<<"

"อืม ถึงจะโหดแบบนี้ แต่เชื่อปะว่าเพรี่ยนั้นมีแฟนคลับกลุ่มใหญ่เหมือนกันนะ พวกผู้หญิงนะกรี้ดเธอจะตาย ผู้ชายบางคนก็คลั่งเธอนะ เห็นโหดแบบนี้อะ"

"หรือ แล้วเคยมีใครเข้ามาจีบเธอมั๊ย" นึกอยากรู้ซะเหลือเกิน --!

"ข่าว่าเคยมีนะ แต่ก็เข้าไม่ถึงเพรี่ยหรือก โน่น โดนัยยลูกหัวกับนายเคนนั่นนะขัดขวางเต็มสตรีมเลย"

"โหงงั้นอะ --?"

"ตายยย เธอไปอยู่หลุมไหนมาถึงไม่รู้ว้ายลูกหัวกับนายเคนนะบูซาเพรี่ยจะตาย ยกย่องแบบคลั่งไคล้เลยแหละเธอเอ๊ย >.<"

"แล้วเพรี่ยไม่มีแฟนหรือ =O=?" เสียงหนึ่งถามขึ้นมา

"ไม่รู้สิ แต่ไม่เคยเห็นเธอคงใครนะ ทุกทีก็เห็นเดินไปกับเคน ลูกหัว
แชมเปิญ แล้วก็ขัยมีนคนนี่แหละ แต่ข่าวว่าเฟรย์ชอบสันโดษ ขัยพวกนี้
ตามเธอมาตัวเอง -*-"

"เธอ = ="

"นี่ๆ แล้วนักเรียนโรงเรียนชายคินุละ คนที่น่ารักๆ อะ ที่ชอบมาหา
เฟรย์หลังเลิกเรียนบ่อยๆ นั้นละ ไม่ใช่แฟนของเธอเธอ >.<" อึกเสียง
รีบพูด

"ไปป็นะนะ ไม่ใช่หรอก ได้ยินข่าววงในบอกว่านายนั้นนะตามดี
เฟรย์ตั้งนานแล้ว แต่เฟรย์ไม่เล่นด้วย เฮอะ พูดก็พูดเถอะนะ ฉันท่านายนั้น
นะไม่เหมาะกับเฟรย์หรอก คนที่จะเอาผู้หญิงอย่างเฟรย์อยู่คงต้องเข้มๆ
โหดๆ เทื่อนๆ แบบที่สุดของที่สุดไปเลยละ ไม่งั้นเฟรย์ไม่มองหรอกมั้ง
-()-"

"ว่า ฉันทุดสำหรับแอบเชียร์คู่เฟรย์กับไปปะด้วยสิ คนหนึ่งก็หล่อน่ารัก
น่าถูกปกป้องซะขนาดนั้น อีกคนหนึ่งก็สวยเข้มน่าเป็นผู้ปกป้องซะขนาดนี้
เฮ้อออ"

เท่านั้นเอง กลุ่มที่กระซิบกระซาบกันอยู่ก็เฝ้ายิบกริบหันมามองสาว
ผู้พูดประโยคเมื่อกี้เป็นตาเดียว

...รู้สึกว่าการรักในแบบของขัยนี่จะกลับที่ไปนิดหนึ่งนะ...

แล้วหลังจากนั้นบทสนทนายังคงดำเนินต่อไปท่ามกลางเสียงตะโกน
หวีดร้องห้ามหญิงสาวบนดาดฟ้าไม่ให้กระโดดลงมา

ดาดฟ้าของอาคารเรียน

"ฮือ ถอยออกไปนะ อย่ามาห้ามฉัน ฮือออ" หญิงสาวผมซอยสั้น
ร้องไห้อย่างน่าสงสาร ตอนนี่เธอทั้งเสียใจทั้งกลัวความสูงจนไม่สามารถ
ขยับเขยื้อนตัวไปไหนได้อีก

"มีน" ลีนเสียงเรียก หญิงสาวผู้กำลังจะคิดสั้นค่อยๆ หันหน้ามามอง
นิดหนึ่ง

"เฟรย์ ฮือออ"

๕๕

๕๒

"รู้ตัวมัยว่ากำลังทำอะไรอยู่" เวย์พูดเรียบๆ พลังค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้ โดยมีเคน ลูกหว่า และแซมเปญยืนลั่นอยู่ข้างหลัง

"ทำไมเขาต้องทิ้งฉัน ฮือออ ทำไมเขาไม่รักฉันแล้วละเวย์"

"สนใจไปทำไม หาใหม่ก็หมดเรื่อง" เวย์พูด

"ไม่นะ เธอไม่เข้าใจหรอกเวย์ ฉันรักซา ฉันอยู่ไม่ได้นะถ้าไม่มีซา นะ ฮือออ" ยิ่งร้องไห้หนัก

"ฉันว่าเราเข้ามาคุยกันข้างในนี่หอะ" เวย์พูดตะล่อม

"ไม่! ฉันอยากตาย ฉันอยากให้ซารู้ว่าฉันรักเขามากกว่าผู้หญิงคนไหน" มีนเข็ดน้ำตาตกๆ และหันหน้ากลับมายังกลุ่มคนมุงข้างล่าง พลังพูดต่อ "ฉันจะทำให้นายเสียใจซา นายต้องเสียใจที่ทิ้งฉัน" ว่าแล้วมีนก็ทำท่าเหมือนจะกระโดด เรียกเสียงหวีดร้องจากกลุ่มคนมุงเบื้องล่างได้อย่างดังทีเดียว

"หยุดบ้าซะที!" เวย์ตะคอกเสียงเข้ม ความอดทนเริ่มหมดลง นั่นทำให้มีนสะดุ้งเฮือกและหันกลับมาของเธออีกครั้ง ตอนนี้งวงตามกริบของเวย์กำลังแสดงออกถึงความหงุดหงิดและโกรธเกรี้ยวอย่างชัดเจน มีนถึงกับลอบกลืนน้ำลาย

เอาแล้วไง ทำัยหมาป่าแห่งเมซอนเต้โกรธแล้วไงฉัน ฮือออ ฉันเป็นเพื่อนแคะ TAT

"ตกลงแกจะกลับเข้ามาดีๆ หรือจะให้ฉันเดินไปลากตัวแกเข้ามา หา!"

"เวย์ใจเย็นๆ ยัยมีนกำลังจะฆ่าตัวตายนะ" แซมเปญเตือนสติอยู่ข้างหลังและถอยห่างไปอีกหลายเมตร ซึ่งทั้งเคนและลูกหว่าก็ปฏิบัติตามเช่นกัน

...ก็แหม ตอนนี้อย่าหมาป่าชี้หูตึงหงิดดันโกรธขึ้นมาแล้วนะดี >_<!

"มีน ฉันจะใจเย็นอีกสิบห้าวินาที ถ้าแกยังไม่กลับเข้ามาเย็นข้างๆ ฉันนี้ รับรองได้เลยว่าฉันจะเดินเข้าไปกระชากแกเข้ามาเอง และหลังจากนั้น..."

เวย์เงิบเพื่อส่ายยิ้มเย็นเยือกก่อนพูดต่อ "แกเจ็บแน่!"

พื้วว~

TTQTT

"มีน แกเข้ามาหอะ" ลูกหว่าเตือนสติเพื่อนสาว

"ขี้มีน หล่อนอย่าตี้อีกเลย ฉันทัก (เฟรย์) นะ >.<" แชมเปญ ยกผ้าเช็ดหน้าผืนน้อยขึ้นซับเหงื่อที่ผุดออกมาตามใบหน้าหลังจากที่ได้ยิน ประโยคล่าสุดของขี้หมาป่า

"โลกนี้ไม่ได้มีผู้ชายแค่คนเดียววะมีน ฉันทเองก็เป็นผู้ชาย เดี่ยวฉันทให้เธอยืมคองก็ได้" เคนผสมโรง แต่คำพูดของชายหนุ่มทำเอาหล่อน้อย แชมเปญตาวาว รีบหันมาทางเคนและพุดขึ้น

"ฉันทขอคองนายต่อจากมีนได้ปะ ^^"

"- -!!"

"นี่แชมป์ มันใช้เวลาให้แกมาเล่นมัย" ลูกหว่าหันมาปน ทำเอาแชมเปญ ปรี๊ดแตก

"ขี้หว่า! แกเรียกใครแชมป์ ฉันทชื่อแชมเปญละ เรียกสั้นๆ ว่าเปญ กรณาเรียกให้มันถูกๆ" แชมเปญโวยพลางเช็ดหน้าขึ้น

"- -^"

"เวลาหมดไปสิบวิแล้วนะ ตกลงแกอยากให้ฉันทเข้าไปลากตัวแกมา ไซมัย" เฟรย์พุดเสียงเย็น

หญิงสาวที่ยืนอยู่บนขอบระเบียงดาดฟ้ากำลังทำหน้าที่ครุ่นคิดอย่าง หนักใจ

เออละสิ ถ้าตกลงไปคงเจ็บน่าดู แต่ถ้าไม่กลับเข้าไปข้างใน

...คงเจ็บหนักกว่า TT TT

เลือกทางไหนก็น่ากลัวพอๆ กัน

"เฟรย์ TAT"

"ห้า ลี..." เฟรย์เริ่มนับถอยหลัง...แก๊งนักแหละ เรื่องกตตันคนอื่น

"มีน หล่อนรีบๆ เข้ามาหอะ เห็นหน้าเฟรย์หรือเปล่า ฉันทละกั้วแทน >.<" แชมเปญพุดด้วยสีหน้าหวาดหวั่น

"TAT" ตกลงจะมาช่วยหรือมาซ้ำเติมกันเนี่ย

"ตาม..."

๕

piano

๒๔

เอาไงดี เอาไงดี o(>.<!!)o

มีตัวช่วยมั้ย

คำตอบสำรองละมีหรือเปล่า

อ๊อ้ย นี่ลุ้นระทึกยิ่งกว่ากู้ระเบิดอีกนะเนี่ย

"สอง..."

TT_TT

โอเค แกชนะ

"ก็ได้ๆ ฉันไม่โอดตึกแล้ว จะเข้าไปเดี๋ยวนี้แหละ >_<" มีนรีบร้อนพูดก่อนที่เฟรย์จะนับตัวเลขสุดท้าย

ตกลงยัยหมาป่านี่น่ากลัวกว่ายมทูตอีกนะ

เฟรย์หยุดนับเลขและยื่นรอให้มินทำตามที่ได้ไว้ คนมุงด้านล่างก็พากันถอนหายใจเฮือกใหญ่เมื่อเห็นมินกำลังจะหันตัวกลับเข้าไปในตึก

"ฮือออ โกรธพวกแกแล้ว" มีนบ่นและค่อยๆ หันตัวกลับ สายลมพัดมาวูบหนึ่งทำเอาหญิงสาวที่แข่งขาสันอยู่แล้วเอนตัวไปข้างหลังนิดหน่อย แต่นั่นก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้มินตกใจและผละไปข้างหลังมากขึ้น

กรี๊ดดด~

"มีน!" สิ้นเสียง ร่างสูงโปร่งของเฟรย์ก็ทะยานไปเบื้องหน้า เธอพุ่งตัวไปอย่างรวดเร็วหวังจะเข้ารวบเอาบอบบางของหญิงสาวที่เป็นเพื่อนรัก แต่กลับได้เพียงความว่างเปล่า เท่านั้นเองเสียงกรี๊ดร้องก็ดังกระหึ่มขึ้นอีกครั้ง

"กรี๊ด เฟรย์!"

ภาพในตอนนี้เป็นที่ลุ้นระทึกของคนที่พบเห็น เมื่อหญิงสาวที่เคยคิดฆ่าตัวตายผละลงมาจากขอบระเบียง แต่ดีที่เจ้าหล่อนจับพื้นขอบระเบียงไว้แน่นทำให้ห้อยต่องแต่งอยู่กลางอากาศเป็นที่น่าหวาดเสียว

"กรี๊ดดด อย่านอนนะ วันนี้ฉันใส่กางเกงในสีเดียว ฮือออ" สีชมพูมันแห้งไม่ทันอะ TOT

มันใช้เวลามาห้วงเรื่องแบบนี้หรือไงกัน - -!!

"จับมือฉันมีน" เฟรย์สั่งและพยายามขยับตัวเข้าใกล้เพื่อนสาวให้มากที่สุด

"ช่วยฉันด้วยเฟรย์ >()<"

"ปล่อยมือที่จับขอบระเบียงแล้วมาจับมือฉันไว้" เสียงเฟรย์ร้องบอก
อีกครั้ง แต่ได้รับการสั่นหัวยกตอบกลับมา

"ฉันทัว ฉันทัวหลน ฮือออ"

"ถ้าแกไม่จับมือฉัน แกลั่นแน่มิน จับมือ!"

"ฮือออ"

"โ้วเว้ย ขัยโง่ หยุตร้องให้แล้วจับมือฉันเดี๋ยวนี้" เฟรย์ตะคอกใส่พลาง
เอื้อมมือให้ไถลมีนมากที่สุด

"ช่วยฉันด้วย"

"ถ้าแกไม่ฟังคำพูดของฉัน ฉันทัวต๊บบแกเดี๋ยวนี้แหละ เพราะงั้น
หยุตร้องแล้วจับมือฉันไว้ เร็ว!"

"เฟรย์ TAT"

"จับมือฉันไว้มีน"

"ฉะ...ฉันทัวนะ" มีนพูดเสียงสั้น

"ฉันทัวจะไม่ยอมปล่อยมือจากแกไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม" เฟรย์
ยืนย่นด้วยสายตา ก่อนจะย้าอีกครั้ง "เชื่อใจฉันไหมมีน จับมือฉันทัวนะ"

มีนสบตากับเฟรย์ ความรู้สึกเชื่อใจและอบอุ่นค่อยๆ เกิดขึ้นจนเธอ
กล้าที่จะปล่อยมือจากการเกาะขอบระเบียงและรีบตะครุบมือของเฟรย์
อย่างรวดเร็ว เฟรย์ใช้แรงทั้งหมดที่มีกระชากตัวมีนขึ้นมา แต่ไม่ไหว ตัวมีน
หนักเกินไป

"ยืนทำบ้าอะไรกันอยู่ มาช่วยหน่อยเซ~"

ไม่ต้องรอให้เฟรย์ตะคอกซ้ำสอง เคน ลูกหว่า และแซมเปญต่างก
ันเข้ามาดึงตัวมีนให้ขึ้นมาจากท่าทางนำหวาดเสียนั้นจนเป็นผลสำเร็จ

"ฮึบ"

พลัก~

จากแรงดึงมหาศาลที่เกิดขึ้นทำให้มีนล้มทับร่างสูงไปร้งนั้นอย่างแรง
เล่นเอาหญิงสาวจอมโหดจุกไปเหมือนกัน ส่วนเคน ลูกหว่า และแซมเปญ
นั่งหอบกันอยู่ไม่ไกล

piano

๕๖

"ถ้าแก่ตายไป คนที่เสียใจมากไม่ใช่แฟนเก่าแก่หรอก แต่เป็นพ่อกับแม่ของแก รวมถึงพวกเราด้วย" เพรย์บอกในขณะที่นอนหลับ ปล่อยให้มันทับอยู่ข้างบน

"ฮึ๊ก เพรย์ T_T"

"ถ้าแกคิดสั้นอีก ฉันจะตีบแก" หญิงสาวตามศพุดพลงมายกมือข้างหนึ่งขึ้นมาผลักหัวมันเบาๆ

"ขอบคุณนะเพรย์ ขอขอบคุณจริงๆ"

1

วันชวยแห่งชาติ

"เฮ้ย โลงวะ สอบเสร็จซะที ^^" เสียงเข้มๆ ของชายหนุ่มหน้าตาดังขึ้นท่ามกลางกลุ่มเพื่อนอีกสี่คนที่เหลือเมื่อเดินมาถึงลานจอดรถภายในมหาวิทยาลัยคิงส์คอร์ทวันเลื่องชื่อ

"เออ โลงอย่างที่ได้มีกซ์มันว่าจริงๆ นั่นแหละ แล้วเย็นนี้ไปดริงก์กันหรือเปลว่ะ ปิดเทอมทั้งนี้ อย่างนี้ต้องฉลอง ฮะ? >..<" หนุ่มหน้าหวานชักชวน

"ตลอดอะแก ไอ้คิน ชีวิตนี้ยึดถือบ้างเหอะศีลห้าอะ -()-"

"หึ่ม ปากดีวะซีซาร์ เห็นชวนไปไหนไม่เคยปฏิเสธ" คินว่าเข้าให้เรียกเสียงหัวเราะจากซีซาร์ หนุ่มหล่อมาดแมน หน้าคมเข้ม ผิวสีแทนได้เป็นอย่างดี คิวหนาเป็นรอยบากสามรอยอย่างตั้งใจ ฟันขาวสะอาดเรียงอย่างเป็นระเบียบโชว์หราเมื่อชายหนุ่มรีบเก๊กทำเรียกเสียงกรี๊ดจากหญิงสาวที่แอบมองอยู่ทั่วทุกหนแห่งในมหาวิทยาลัยอันเลื่องชื่อแห่งนี้

"ดูมัน เห็นสาวแอบมองหน่อยละทำเตะทำ ไร้เอ๊ย ไอ้ซีก็เก๊ก -3-" มีกซ์พูดอย่างหมั่นไส้

"ดูคิ้วมันดิ เห็นว่าไปให้สไตลิสต์ตัดตกแต่งให้เป็นรอยบากสามรอยเพื่ออะไรวะ ถามหน่อยเหอะ" เอดีสัน เพื่อนอีกคนในกลุ่มถามเรียบๆ หนุ่มหน้าคมยักคิ้วข้างที่บากไว้ชนิดหนึ่งก่อนเฉลย